

Samenvatting

Rob Bregman

Deze laatste 2025-uitgave wordt zoals gebruikelijk weer geopend door columnist Ben Wijffelaars, die tot zijn verbazing door zijn bank werd geïnformeerd dat zijn 'ecologische voetafdruk' groter was geworden. Dat zal wel te maken hebben met zijn succulentenhobby.

Theo Heijnsdijk schrijft over *Aeonium goochiae*, een compact struikvormige bladsucculent uit de Crassulaceae met opvallend dunne blaadjes. Deze soort komt alleen voor op het eiland La Palma (Canarische Eilanden) en werd voor het eerst beschreven in 1836 door de Britse botanicus Philip Webb. De soortnaam verwijst naar zijn stiefvader Thomas Gooch. De bloem is opgebouwd uit meestal 8 bleekrose bloemblaadjes met dubbel zoveel meeldraden, een eigenschap waarin *Aeonium* verschilt van *Sempervivum*. In cultuur kan hybridisatie met andere *Aeonium*-soorten optreden. In de zomer kan *A. goochiae* prima buiten gekweekt worden. Ze hoeven pas naar binnen als het gaat vriezen.

Bertus Spee vervolgt zijn serie artikelen getiteld 'Voor het voetlicht' met korte stukjes over *Maihuenia poeppigii* (tevens afgebeeld op de cover), *Pachypodium rutenbergianum* en *Yucca thompsoniana*.

Nicolas Samyn vervolgt zijn reisverslag over de Atacama-woestijn in Noord-Chili met een bijdrage over *Copiapoa cinerea*. Deze soort kan grote clusters vormen die wel enkele eeuwen oud kunnen zijn. Helaas worden de planten in toenemende mate bedreigd door mijnbouw.

Aat van Uijen start een nieuwe serie artikelen over epifytische cactussen. In dit inleidende eerste deel worden de groeiplaatsen [vooral (sub)tropische bossen] en de kweekwijze behandeld. Veel soorten kunnen prima gekweekt worden op de vensterbank, gericht op het oosten of westen. Felle zon verdragen ze slecht.

Aiko Talens doet verslag van zijn methode om zaden van mesems te oogsten. Hij doet de rijpe vruchten in een glazen pot gevuld met water en schudt krachtig zodat de zaden vrijkomen. Na filtratie door een koffiefilter kunnen de zaden gedroogd worden.

Een vergelijkbare methode wordt beschreven door Wolter ten Hoeve. Hij gebruikt een staafmixer om de zaden van zijn mammillaria's uit de vruchten te verwijderen. De zaden worden vervolgens met behulp van een theezeeffe verzameld. Sommige Mammillaria-soorten, zoals *M. theresae*, hebben vruchten die in het plantenlichaam rijpen. Dode exemplaren (waar de vruchten nog in zitten) van zulke soorten worden ook op deze wijze behandeld.

Henk Ruinaard publiceert deel 3 van de resultaten van zijn kiemingsproeven met Echinocereus-zaden. Hierin gaat het over de invloed van het bedekken van zaden met fijn grind. Hij gebruikte hiervoor zaadmonsters van 12 soorten, waarvan 4 diploïd, 6 tetraploïd en 2 hexaploïd. In het algemeen bleken onbedekte zaden sneller en beter (d.w.z. meer zaden) te kiemen dan bedekte. Echter, aan het eind van de proef hadden de bedekte zaden hun achterstand grotendeels ingehaald, vooral omdat na kieming minder zaailingen doodgingen.

Henk de Groot is toe aan zijn laatste bijdrage over verwilderde cactussen in Europa. In de meeste gevallen gaat het hier over Spaanse en Portugese eilanden buiten het Europese continent, waar door mensen geïntroduceerde cactussen en vetplanten zich gevestigd hebben en kunnen overleven. Op het Canarische eiland Tenerife vond Henk soorten van *Tephrocactus*, *Cleistocactus*, *Pilosocereus*, *Cylindropuntia* en *Stenocereus*.

Wolter ten Hoeve doet verslag van de inhoud van enkele buitenlandse tijdschriften. Deze keer zijn dat het Duitstalige blad 'Kakteen und andere Sukkulenten' en het Tsjechische 'Kaktusy'.

Zoals gebruikelijk in het decembernummer zijn alle artikelen uit dit jaar samengevat in een tabel, gerangschikt naar onderwerp.

Op de achterpagina vertelt Tom Twijnstra dat hij nieuw gekochte planten, die meestal in turf zijn opgepot, na thuiskomst direct verpot in een ander (minerale) substraat. Hij kwam echter tot de ontdekking dat die planten, als je ze niet verpot, het in die turf verrassend goed blijven doen.